

Publicerad 2007-10-04 23:14 av Robert W

den är för lång, jag vet.

men den är en sorts avslutning

på en sorts trilogi.

säg att du älskar mig

och en dag

kommer snön kall

som dina fingrar mot mitt bröst

som trevandet

och saknaden efter något

som sökandet efter hjärtat

som inte finns kvar

där under

jag tyckte jag såg dig idag

en stjärna

på en scen av statister

du glimmade till

mellan de grå betongpelarna

du log

mot någon och jag

log tillbaka på håll

du såg mig nog

aldrig

du såg mig aldrig

något gör ont

men jag vet inte vad

jag hittar inga sår

det måste vara dofterna, minnena
min kära

som fångar mig i stunden
burar in mig
i din ögonfärg
som ramar in ditt ansikte
i ditt mörka hårsvall

åh ditt svarta vattenfall
jag drack av en gång
och gud, jag var törstig

du,
att stå på egna ben
kan vara svårt
särskilt
när de darrar som dina

och du bär dem
fortfarande
alla dem som vände sig om
som värmdes sig
på din eld

som följde efter dig, blev
dina soldater

alla dem som sa ditt namn om natten
alla dem

som levde under din hud

så simpelt egentligen
så svart och vitt

men jag har ett svar här
jag hamrar på ett bygge
bit för bit
bygger jag något

en bro någonstans, över det där havet
vi aldrig skulle drunkna i

det där havet vi sa var döden
som var slutet
på existensen

men desto mer tid
jag lägger ner
desto mer klossar av kött
jag sammanfogar

desto mer inser jag
att det aldrig blir någon bro

det blir en mur,

och jag fastnar ännu en gång
i en loop
där jag går tillbaka
till mitt förra liv
som en hungrig hund
vid sankta monicas bord

jag är sprickan i en backspegel
i en stillastående bil

precis det minnet, är jag

det finns så mycket jag inte kan göra
som att tala sant
som att

hitta min väg, så säg
säg
att du älskar mig

lura mig lycklig
säg att du älskar mig

så slutar jag skriva

jag ger upp allt

säg att du älskar mig

men det är okej, allt
är okej

för jag tar den här vägen nu
bra eller dålig,
så tar jag den ändå

och jag ligger i baksätet och röker cigaretter
det sitter någon
bakom ratten,
någon som inte vill mig väl

men att känna sig levande
är vad livet innebär, inte sant

inte sant, min sköna?

i mitt huvud
skimrar du alltid,
ingen kommer att dyrka dig
som jag
på gott och ont

och kanske ser jag dig igen en dag
stråla som bara du gör

och då kanske du ser mig

om jag
har stannat då
och inte kraschat
i blod kött och stål

och då ska jag le
jag lovar,
när vi vandrar gatan fram
hand i hand

den allra sista gången

det är innan
staden vaknar
och alla människor hunnit
bryta sönder
sömnen

sen,

lämnar vi den andre
med sina tankar

och sin egna väg att gå

till sitt egna uppvaknande

men snön kommer alltid igen
kall och
identitetslös
precis som dina fingrar
mot mitt bröst

och kylan söker och finner

precis som du

mitt hjärta

närhelst den behagar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Robert W med Poeter.se id #9735 innehar upphovsrätten